

782/
2018 JÚL 09

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2018. június hó 29. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A rágalmazás vétsége miatt Gaskó István ellen indított büntetőügyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2018. március 8-án kihirdetett 25.B.22.662/2016/27. számú ítéletét **megváltoztatja.**

Mellőzi a vádlott eljárási illeték lerovására kötelezését.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Felhívja dr. Cser Ágnes magánvádlót, hogy 10 000 (tízezer) forint eljárási illetéket az iratoknál – lelevezés terhe – mellett rójon le.

INDOKOLÁS

A kerületi bíróság az ítéletében Gaskó István vádlottat az 1978. évi IV. törvény 179. § (1) és (2) bekezdés b) pontja szerinti rágalmazás vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta, továbbá kötelezte a vádlottat 10 000 forint eljárási illeték lerovására.

Az első fokú ítélet ellen a magánvádló a vádlott terhére, jelentős érdeksérelem megállapítása és a büntetés súlyosítása, míg a vádlott és a védője a tényállás téves megállapítása és felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A magánvádló a másodfokú eljárásban a fellebbezését fenntartotta azzal, hogy a sérelmezett újságcikk a mai napig elérhető az interneten.

A magánvádló jogi képviselője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen megállapított, és megalapozott tényállás alapján, a jogszabályok törvényes alkalmazásával vont következtetést a vádlott bűnösségére. Sérelmezte, hogy a bűncselekményt nem minősítette a kerületi bíróság jelentős érdeksérelem okozva elkövetettnek, mert a magánvádló a szakszervezet elnökeként, közmegegyeztetést teljesített a kongresszuson és e körben érte őt erőszakos, garázda jellegű magatartás elkövetésével kapcsolatos tényállítás a széles nyilvánosság előtt hírközlő eszközök útján. Mindezért e minősítő körülmény

A vádlott a korábbi nyilatkozataival összhangban kérte a felmentését.

Az eltérő irányú fellebbezések nem alaposak.

**Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bíróság
22.Bf.7376/2018/5.**

Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bpkf. 10889/2016/2. számú végzésében foglaltaknak eleget tett.

A másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a vádlottra vonatkozó személyi részt – a nyilvános ülés adatai alapján kiegészíti:

A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az iratok szerint a tényállást, annyiban egészíti ki, hogy az elrendelt valóságbizonyítás nem vezetett eredményre. Az így pontosított tényállás a Be. 352. § (2) bekezdés értelmében – mert felderített, hiánytalan, irathú és helytelen ténybeli következtetéstől mentes – a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

A kerületi bíróság a tényállás-felderítési feladatának eleget tett, és bünesselkményt illetően a szükséges bizonyítást felvette, annak során a vádlott védekezését ellenőrizte és az egyes bizonyítékokat megjelölve számot adott arról, hogy a tényállását mely bizonyítékokra alapította. A vádlott nem vitatta, hogy a sérelmezett kijelentést megtette, ezt alátámasztották az okirati bizonyítékok is. Az elrendelt valóságbizonyítás vonatkozásában is megjelölve az egyes bizonyítékokat, részletesen számot adott az elsőfokú bíróság, hogy e körben a tényállást mire alapította, azzal, hogy ítélet szerkesztési hiba folytán a megállapításait a jogi indokolásban tette meg, mindezt helyesbítette a másodfokú bíróság és a valóság bizonyítás eredményét a tényállásba emelte át. A kerületi bíróság egyebekben a bizonyítást követően indokolási kötelezettségének is eleget tett, mert a bizonyítékokat mérlegelési körébe vonta, azokat egyesével és egymással összefüggésben is megvizsgálta. Ennek keretében számot adott arról, hogy azt miért nem vezetett eredményre. Az e körben kifejtett indokai iratszerűek és logikusak voltak. Míg a további minősítő körülmény tekintetében a magánvádló bizonyítékot nem jelölt meg.

Tekintettel arra, hogy a bizonyítékok értékelése, illetve az ezen alapuló meggyőződés kialakításával a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége (Be. 78. § (3) bekezdése), így a másodfokú bíróság nem mérlegelheti újra a bizonyítékokat, csupán azt kontrollálhatja, hogy a kerületi bíróság bizonyítékok mérlegelése során kifejtett indokai iratszerűek, illetőleg logikusak-e, s kiterjednek-e minden lényeges releváns bizonyíték számbavételére.

Így az elsőfokú bíróság mérlegelését támadó fellebbezés a felülmérlegelés törvényi tilalma folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezetett. Egyéb cáfoló adat hiányában nincs lehetőség arra, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítéletben írtakkal ellentétesen értékelje a bizonyítékokat, mert azok mérlegelése a törvényeknek megfelelő, hibátlan, erre tekintettel a vádlott felmentésének nincs helye.

A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, azzal, hogy nem tévedett amikor a büncselekmény elbírálása során a

Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bíróság
22.Bf.7376/2018/5.

bűncselekmény elkövetésekor hatályos törvényt alkalmazta, azonban annak jogszabályi alapja – a Btk. helyett - az 1978. évi IV. törvény 2. §-a.

A cselekmény minősítése is maradéktalanul törvényes, az első fokú ítélet jogi indokolásával a törvényszék maradéktalanul egyetértett, azzal, hogy az irányadó tényállás nem tartalmazza, hogy a vádlott a sértettnek jelentős érdeksérelmet okozott volna, így e minősítő körülmény megállapításának nincs alapja. Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a jelentős érdeksérelm. megállapításakor a társadalmi megítélésnek és nem kizárólag a sértett egyéni érzékenységének van döntő jelentősége. Egyebekben önmagában a magánvádló által betöltött pozíció e minősítő körülményt nem alapozza meg.

A büntetés kiszabási körülményeket is maradéktalanul helyesen vette számba az elsőfokú bíróság.

A bűnösségi körülmények tükrében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor úgy találta, hogy a bünteteskiszabási célok a vádlottal szemben próbára bocsátás alkalmazásával érhetőek el, annak törvényi minimumban meghatározott tartama a bűncselekmény tárgyi súlyára tekintettel is megfelelő.

Ugyanakkor tévedett a kerületi bíróság amikor a vádlottat eljárási illeték lerovására kötelezte, mert arra törvényi alapja nem volt, ugyanis a vádlott a Be. rendelkezési szerint kizárólag bűnügyi költség megfizetésére kötelezhető, jelen esetben a Be. 74. § (1) bekezdés b) pontjában írt rendelkezés lehetne irányadó, amely szerint bűnügyi költség a terheltnek, a sértettnek, a magánfélnek, a pótmagánvádlónak és a magánvádlónak, a terhelt és a sértett törvényes képviselőjének az ügyben felmerült készkiadása, akkor is, ha azt az állam nem előlegezte. Figyelemmel arra, hogy a magánvádló az eljárásban nem róttá le az eljárási illetéket, így az készkiadásként nála nem merült fel, ezért az bűnügyi költségként nem számolható el. Mindezért az eljárási illeték kapcsán az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény rendelkezései az irányadóak, amely következők szerint rendelkezik:

A 3. § (4) bekezdése előírja, hogy az eljárási illetékkötelezettség az eljárás megindítása iránti kérelem előterjesztésekor keletkezik.

A 38. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az illetéket az eljárást kezdeményező fél az eljárás megindításakor köteles megfizetni, kivéve, ha az illeték megfizetéséről utólag kell határozni. Az utóbbi esetben az illetéket az viseli, akit a bíróság erre kötelez.

Az 52. § (1) bekezdése szerint a kizárólag magánvád alapján folyó eljárásban a feljelentés illetéke 10 000 forint, a fellebbezés illetéke 10 000 forint, a perújítási kérelem és a felülvizsgálati indítvány illetéke 15 000 forint, a (2) bekezdés előírja, hogy ha magánvádas eljárásban több feljelentő egy beadványban tesz feljelentést, továbbá, ha több feljelentő különálló ügyeit egyesítik, mindegyik feljelentő köteles az illetéket megfizetni. Ha ugyanannak a feljelentőnek több ügyét egyesítik, az egyesítést követően csak egyszer kell az illetéket megfizetni. Viszonvád esetén az illetéket mindkét vádra vonatkozóan külön kell megfizetni. Az 57. § (2) bekezdés a) pontja rögzíti, hogy illeték mentes a büntető ügyekben az 52. § (1) bekezdésében megjelölt eljárásban a terhelt és a védő fellebbezése, perújítási kérelme és felülvizsgálat iránti indítványa.

A 74. § (5) bekezdése szerint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal gazdálkodó szervezet székhelye szerint illetékes megyei (fővárosi) adóigazgatósága - kérelemre - az általános szabályoktól eltérően a bírósági eljárási illeték utólagos elszámolással történő megfizetését engedélyezheti annak a gazdálkodó szervezetnek, amely a kérelem benyújtását megelőző 12 hónapban valamennyi általa kezdeményezett bírósági (peres és nemperes) eljárás megjelölésével és az

